

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 210/2010-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 18. mája 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Ľ. B. – B., P., zastúpeného advokátom JUDr. B. Š., P., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 27. januára 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 24/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Ľ. B. – B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 28. apríla 2010 doručená sťažnosť Ľ. B. – B. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“)

a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) z 27. januára 2010 v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Obdo 24/2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 30. apríla 2002 na Okresnom súde Prešov (ďalej len „okresný súd“) žalobu o náhradu škody v sume 254 705,40 Sk, o ktorej okresný súd rozsudkom sp. zn. 19 Cb 51/2002 z 30. novembra 2004 rozhodol tak, že žalobe v časti vyhovel a v časti konanie zastavil. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný odvolanie.

Krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 Cbo 55/2007 z 5. marca 2009 tak, že zmenil rozsudok okresného súdu a žalobu zamietol a zaviazal sťažovateľa k náhrade trov konania. Krajský súd v odôvodnení tohto rozsudku okrem iného konštatoval, že *„celková výška cestovných náhrad, ktorá bola vyúčtovaná sťažovateľom (žalobcom) a jemu preplatená zo strany zákazníkov, pre ktorých boli realizované servisné služby žalobcom je 393.872,60 Sk... Z uvedeného konštatovania i z jednotlivých potvrdení o vykonaní práce nepochybne vyplýva, že náklady na prepravné si žalobca dal od jednotlivých zákazníkov zaplatiť. Ak teda toto potom poukázal svojmu zamestnancovi E. B., nevznikla mu tým žiadna škoda, ktorú by bol žalovaný povinný zaplatiť.“*

Následne sťažovateľ podal proti rozsudku krajského súdu 12. mája 2009 dovolanie, v ktorom zdôraznil, že *„odvolací súd rozhodol v rozpore so znaleckým posudkom“*.

Dovolací súd dovolanie sťažovateľa rozsudkom sp. zn. 3 Obdo 24/2009 z 27. januára 2010 zamietol a sťažovateľovi uložil nahradiť žalovanému na účet právneho zástupcu trovy dovolacieho konania. Sťažovateľ v časti II svojej sťažnosti tvrdí, že *„podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... v nadväznosti na čl. 6 ods. 1 dohovoru došlo k porušeniu jeho práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces“*.

Namietané porušenie sťažovateľ vidí iba v tom, že krajský súd a tiež najvyšší súd nepostupovali v jeho veci podľa Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“), konkrétne podľa § 1, § 2, § 127 ods. 1, § 153 ods. 1 a § 157 ods. 2 OSP, a ich rozhodnutia sú nepresvedčivé, pričom najvyšší súd nedal odpoveď ani na jeho dovolacie námietky a nezaoberal sa ani jeho návrhom na odklad výkonu rozhodnutia.

Sťažovateľ na základe uvedeného v sťažnosti žiada, aby ústavný súd rozhodol nálezhom takto:

„1. Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo/24/2009 zo dňa 27. 1. 2010 sa zrušuje. Vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na opätovné prejednanie.

2. Porušovatelia sú povinní zaplatiť sťažovateľovi spoločne a nerozdielne trovy konania na Ústavnom súde SR na účet právneho zástupcu sťažovateľa JUDr. B. Š. do 15 dní po právoplatnosti nálezu v sume 489,10 Eur...

3. Porušovateľ v 1. rade je povinný zaplatiť sťažovateľovi finančné zadosťučinenie 1.330,- Eur na účet právneho zástupcu sťažovateľa do 15 dní od nadobudnutia právoplatnosti nálezu.“

Súčasne sťažovateľ v súlade s § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde navrhol, „aby Ústavný súd SR rozhodol o odklade vykonateľnosti rozsudku Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 Cob 55/2007 z 5. 3. 2009 a to vzhľadom na vysoké trovy konania...“.

K sťažnosti sťažovateľa bola ešte pripojená príloha s názvom „Zdôvodnenie finančného zadosťučinenia“. V nej sťažovateľ okrem iného tiež namieta prierahy v konaní pred krajským súdom.

II.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Vychádzajúc z obsahu podania sťažovateľa z 28. apríla 2010 označeného ako „*Sťažnosť*“ ústavný súd konštatuje, že táto sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľ je zastúpený právnym zástupcom, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom, ktoré sú ustanovené v § 20 ods. 1 a 3 a § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde.

Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha, odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania, čo osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom.

Podľa § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde sťažnosť okrem všeobecných náležitostí uvedených v § 20 musí obsahovať, ktoré základné práva alebo slobody sa podľa tvrdenia sťažovateľa porušili.

Ústavný súd k tomu poznamenáva, že sťažnosť predovšetkým neobsahuje jasný návrh rozhodnutia vo veci samej (petit), ktorého vydania sa sťažovateľ od ústavného súdu

domáha (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), vymedzený presne, určito a zrozumiteľne a takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie ústavného súdu v uvedenej veci.

Formulácia návrhu na rozhodnutie je neúplná a nezrozumiteľná, keďže petit sťažnosti, ktorým je ústavný súd pri svojom rozhodovaní viazaný (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde), neobsahuje presné označenie jednotlivých porušovateľov práv a tiež v zmysle § 50 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde ďalšiu podstatnú náležitosť, a to presné a riadne označenie základného práva alebo slobody, ktoré boli podľa tvrdenia sťažovateľa porušené. Tieto skutočnosti sú dôležitými náležitosťami na ďalšie konanie pred ústavným súdom v prípade, keď ústavný súd vysloví porušenie základného práva podľa ústavy alebo dohovoru fyzickej osoby alebo právnickej osoby konkrétnym porušovateľom (jeho rozhodnutím). Petit požadovaný sťažovateľom nie je zhodný ani s tým, čo uvádza v úvode a odôvodnení sťažnosti. Sťažovateľ vo vzťahu ku krajskému súdu neuvádza ani spisovú značku namietaného konania a v danom prípade sa sťažovateľ v petite sťažnosti domáha iba zrušenia rozsudku najvyššieho súdu sp. zn. 3 Obdo 24/2009 z 27. januára 2010 a vrátenia veci najvyššiemu súdu na „*opätovné prejednanie*“. Prvým predpokladom prípadného zrušenia rozhodnutia, ktorým mali byť porušené základné práva alebo slobody sťažovateľa, je však vyslovenie porušenia konkrétne označených základných práv a slobôd rozhodnutím ústavného súdu (čl. 127 ods. 2 ústavy), ktorý tak môže urobiť len na návrh oprávnenej osoby (§ 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Aj keď v odôvodnení svojej sťažnosti tvrdí, že došlo k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, priamo v návrhu na rozhodnutie už tieto základné práva neoznačil a neuviedol, porušenie ktorých konkrétnych základných práv a slobôd má byť rozhodnutím ústavného súdu preskúmané a následne vyslovené. Navyše, z obsahu prílohy sťažnosti tiež vyplýva, že namieta aj iné základné právo podľa ústavy, ktoré takisto v petite vôbec neoznačil.

Neušlo pozornosti ústavného súdu, že sťažovateľ je v sťažnosti označený ako „*L. B. – B...*“, hoci podľa aktuálneho výpisu zo živnostenského registra jeho obchodné meno je „*L. B. – S...*“.

Podľa § 18 ods. 2 zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení zákona č. 455/1991 Zb. o živnostenskom podnikaní (živnostenský zákon) v znení neskorších predpisov advokát je povinný pri výkone advokácie dôsledne využívať všetky právne prostriedky, a takto chrániť a presadzovať práva a záujmy klienta. Tieto povinnosti advokáta vylučujú, aby ústavný súd nahradzoval úkony právnej služby, ktoré je povinný vykonať advokát tak, aby také úkony boli objektívne spôsobilé vyvolať nielen začatie konania, ale aj prijatie sťažnosti na ďalšie konanie, ak sú na to splnené zákonom ustanovené predpoklady.

Ústavný súd pripomína, že nedostatky zákonom predpísaných náležitostí vyplývajúce z podania sťažovateľa nie je povinný odstraňovať z úradnej povinnosti. Na taký postup slúži inštitút povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom a publikovaná judikatúra, z ktorej jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom predpísaných náležitostí podaní účastníkov konania (IV. ÚS 409/04, IV. ÚS 168/05).

Ústavný súd preto aj so zreteľom na kvalifikované právne zastúpenie sťažovateľa advokátom konštatuje, že sťažnosť vykazuje nedostatky, a preto ju odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí už pri jej predbežnom prerokovaní (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde) bez toho, aby sa bližšie zaoberal jeho argumentáciou vo vzťahu k namietanému rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktoré žiadal zrušiť.

Z prílohy sťažnosti navyše vyplýva, že sťažnosť smeruje aj proti postupu krajského súdu, ktorý v spore konal osem rokov a mal spôsobiť prieťahy v konaní tým, že v období od 16. januára 2008 do 5. marca 2009 *„spotreboval vo veci 8 vytýčených termínov pojednávania“*.

Ústavný súd k tejto časti návrhu uvádza, že jednou zo zákonných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde). Nedodržanie tejto lehoty je

dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (napr. IV. ÚS 14/03, IV. ÚS 338/08).

Vo vzťahu k tejto časti sťažnosti ústavný súd zistil, že krajský súd rozhodol rozsudkom sp. zn. 3 Cob 55/2007 z 5. marca 2009 (ktorý nadobudol právoplatnosť 20. apríla 2009). Od uvedeného dátumu sťažovateľovi začala plynúť dvojmesačná lehota na podanie sťažnosti pre porušenie základných práv a slobôd ústavnému súdu. Táto jeho sťažnosť však bola doručená ústavnému súdu až 28. apríla 2010, teda zjavne po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy.

Z už uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde mohol odmietnuť v tejto časti aj z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v danej veci (návrh na odklad vykonateľnosti rozsudku najvyššieho súdu) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už ďalej nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. mája 2010